

Arrest

nr. 339 899 van 21 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 14 november 2022 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse broer. Op 11 mei 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing vernietigde bij arrest nr. 294 090 van 12 september 2023.

Op 12 maart 2024 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoekster geen beroep in bij de Raad.

Op 15 april 2024 dient verzoekster wederom een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse broer. Op 4 oktober 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 oktober 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.04.2024 werd ingediend door:

*Naam: O. (...) - Voorna(a)m(en): Z. (...) - Nationaliteit: Marokko - Geboortedatum: (...) 1967
Geboorteplaats: Zegzel - Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar broer O. (...) O. (...) A. (...), van Spaanse nationaliteit (RR. (...)) in toepassing van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de Spaanse referentiepersoon reeds sinds 06.01.2016 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene heeft zich daarentegen voor het eerst aangemeld in België op 14.11.2022. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, zonder de nabijheid van betrokkene. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan zodoende geen sprake zijn. Niets wijst erop dat de referentiepersoon zich ertoe gedwongen ziet België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd wordt tot verblijf.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Attestation de Non-Imposition (N° (...)) dd. 29.03.2024 verklarende dat de betrokkene niet onderhevig is aan belastingen onroerende voorheffing, noch gemeenschapsbelastingen in de stad Nador. Dit attest spreekt louter over de gegevens in de stad Nador. Het zegt niets over de andere delen in Marokko. Bovendien dateert dit attest van na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst en heeft bijgevolg betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de

huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.

- Attestation du revenu N°(...) dd. 27.03.2024 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen belastingplichtige inkomsten ten opzichte van de algemene belastingdienst heeft voor het jaar 2023/2024. Dit document werd opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef. Het attest is dan ook niet meer relevant. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

- Verzendbewijzen van geld via 'Ria' vanwege de referentiepersoon aan betrokkene: er werden weliswaar bedragen overgemaakt aan betrokkene, echter zonder een bewijs van behoefte in het land van herkomst of origine (cf. gebrek aan bewijs van geen inkomsten aldaar) kan niet zonder meer worden afgeleid welke bestemming die geldsommen hadden. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen in Marokko, werd dit onvoldoende aangetoond. De verzendbewijzen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. (zie supra)

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet mag worden genomen. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van een bijzondere afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België of van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het gezag van gewijsde en van het fair-play beginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

Het arrest dat reeds werd geveld in deze zaak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 12 september 2023, nr. 294 090) heeft gezag van gewijsde en is in kracht van gewijsde getreden.

(stuk 2)

Verwerende partij heeft dit arrest ook nooit aangevochten.

Desondanks blijft zij de aanvraag van verzoekster afwijzen zonder rekening met de motivering van de Raad in het desbetreffende arrest.

Er worden daarnaast ook geen nieuwe relevant elementen aangehaald door verwerende partij die de nieuwe beslissing zouden kunnen dragen, in het bijzonder wat betreft het door verwerende partij aangehaalde argument betreffende de zogezegde niet-schending van het vrij verkeer van de Unieburger/referentiepersoon.

Daarover heeft Uw Raad zich reeds gebogen en de eerdere beslissing van verwerende partij vernietigd.

Niettemin hanteert verwerende partij quasi dezelfde motivering als in de eerder bestreden bijlage 20. Uit de bewoordingen "in eerste instantie" blijkt bovendien opnieuw dat verwerende partij dit als determinerend element beschouwd heeft, hetgeen ingaat tegen de algemene rechtspraak van Uw Raad, en in het bijzonder de eerdere rechtspraak in voorliggend dossier!

2.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In het licht van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en in het bijzonder in licht van het reeds gevelde arrest in dit dossier moge het duidelijk wezen dat verzoekster het rechtmatig vertrouwen mocht koesteren dat verwerende partij tot een positieve nieuwe beslissing zou komen en alleszins niet opnieuw een negatieve beslissing op basis van dezelfde argumentatie die eerder al werd vernietigd door Uw Raad.

De goede trouw van het bestuur is ook aan de orde waar het gaat om het zogeheten beginsel van fair play, Het bestuur dient in zijn relatie met de burger een elementaire eerlijkheid aan de dag te leggen.

Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976).

Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht. Het gedrag van verwerende partij, zijnde de hardnekkige weigering zich te houden aan de wet en vaste rechtspraak, toont manifest een vooringenomenheid (gebrek aan objectiviteit) aan, alsook een manifeste schending van de zorgvuldigheidsnorm en de goede trouw.

Het middel is gegrond."

2.2 Verzoekster betoogt dat verweerder het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad nr. 294 090 van 12 september 2023 heeft geschonden. Volgens verzoekster blijft verweerder quasi dezelfde motivering hanteren waar uit de bewoordingen "in eerste instantie" volgt dat verweerder opnieuw het gebrek aan een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon als determinerend motief aanwendt. Nochtans heeft de Raad zich hierover reeds gebogen in haar arrest nr. 294 090.

Waar verzoekster ook argumenteert dat het "fair play"-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de "fair play" is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (cf. RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Een lezing van de motieven van de huidige bestreden beslissing alsook van de beoordeling door de Raad gedaan in zijn arrest nr. 294 090, leert dat een schending van het gezag van gewijsde dat aan dit arrest toekomt in casu niet is bewezen. De Raad concludeerde in zijn arrest nr. 294 090 als volgt:

"Om voormelde redenen en gelet op het door verzoekster aangevoerde, is de Raad de mening toegedaan dat verweerder in het voorliggende geval niet kon volstaan met de loutere vaststellingen dat de Spaanse referentiepersoon reeds "geruime tijd" in België verblijft en hij hier een gezinsleven onderhoudt met zijn kerngezin, om te besluiten dat de aanvraag moet worden afgewezen. Verweerder gaat er met zijn beoordeling aan voorbij dat, zoals hoger uiteengezet, de situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds met zijn eigen gezin in het gastland heeft gevestigd. Het is net deze situatie die verzoekster inroept. Derhalve kan verweerder de bestreden weigeringsbeslissing niet louter op deze elementen schragen. Verzoekster maakt in haar geval aannemelijk dat minstens een concrete beoordeling van haar persoonlijke situatie aan de hand van de door haar voorgelegde stavingstukken zich opdrong."

In de huidige bestreden beslissing wordt inderdaad hernomen dat de Spaanse referentiepersoon reeds sinds 6 januari 2016 in België verblijft terwijl verzoekster pas op 14 november 2022 naar België kwam, waardoor kan worden vastgesteld dat de Unieburger reeds geruime tijd gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer zonder de nabijheid van verzoekster en er dus van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn. Dit betreft echter niet het enige motief van de huidige bestreden beslissing. Zoals de Raad vooropstelde in bovenvermeld arrest, is verweerder ook overgegaan tot een concrete beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoekster aan de hand van de door haar voorgelegde stavingsstukken. Verweerder is tot de volgende vaststelling gekomen:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Attestation de Non-Imposition (N° (...)) dd. 29.03.2024 verklarende dat de betrokkene niet onderhevig is aan belastingen onroerende voorheffing, noch gemeenschapsbelastingen in de stad Nador. Dit attest spreekt louter over de gegevens in de stad Nador. Het zegt niets over de andere delen in Marokko. Bovendien dateert dit attest van na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst en heeft bijgevolg betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.*

- *Attestation du revenu N°(...) dd. 27.03.2024 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen belastingplichtige inkomsten ten opzichte van de algemene belastingdienst heeft voor het jaar 2023/2024. Dit document werd opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef. Het attest is dan ook niet meer relevant. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*

- *Verzendbewijzen van geld via ‘Ria’ vanwege de referentiepersoon aan betrokkene: er werden weliswaar bedragen overgemaakt aan betrokkene, echter zonder een bewijs van behoefte in het land van herkomst of origine (cf. gebrek aan bewijs van geen inkomsten aldaar) kan niet zonder meer worden afgeleid welke bestemming die geldsommen hadden Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen in Marokko, werd dit onvoldoende aangetoond. De verzendbewijzen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. (zie supra)

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verweerder motiveert aldus waarom aan verzoekster geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan worden toegekend overeenkomstig (oud) artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), thans vervangen door artikel 47/2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Ze heeft met name niet aangetoond dat ze in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de Spaanse referentiepersoon.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar ze aanvoert dat verweerder opnieuw een negatieve beslissing neemt met toepassing van precies dezelfde motieven als degenen die door de Raad onwettig werden bevonden in zijn arrest nr. 294 090 van 12 september 2023. Een schending van het gezag van gewijsde dat aan dit arrest toekomt, noch van het “*fair play*”-beginsel wordt aangetoond.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en van “*het Unierecht*”.

Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en

volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoekster wenst vooreerst te antwoorden op het argument vanwege verwerende partij dat er in casu geen sprake is van een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon daar deze reeds geruime tijd in België verblijft. Uit de bewoordingen "in eerste instantie" blijkt duidelijk dat verwerende partij dit (opnieuw en dit ondanks het eerder tussengekomen vernietigingsarrest vanwege Uw Raad!) als een determinerend element beschouwd heeft.

De aanvraag werd dus "in eerste instantie" geweigerd omdat verwerende partij van mening is dat het recht op vrij personenverkeer in hoofde van de referentiepersoon niet wordt geschonden.

Hiermee voegt verwerende partij evenwel een bijkomende voorwaarde toe aan de wet.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde 'andere' familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoekster haar aanvraag steunde, luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid Vreemdelingenwet – zijnde dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin” - zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen.

Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

De wet stelt dus niet dat andere familieleden EN ten laste moeten zijn EN deel moeten uitmaken van het gezin van de EU-burger.

Het is OF ten laste zijn OF deel hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger.

Indien de betrokkene ten laste is of deel uitmaakt van het gezin kan er geen extra voorwaarde worden toegevoegd dat er bovendien sprake moet zijn van een eventuele dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

Door te eisen dat verzoeker EN ten laste moeten zijn EN deel moeten hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger, waardoor deze eventueel geen nuttig effect zou ontlenen aan het recht op vrij verkeer, schendt verwerende partij het materieel motiveringsprincipe, alsook het Unierecht.

6.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG. Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft: • de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a),

van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II. Artikel 26 Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987). “(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007). Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen. De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkte Uw Raad dan reeds ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het

licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Kúçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest. Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel

3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van financiële afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. In casu heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het feit van de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst.

7.

Ook Uw Raad bevestigde reeds hetgeen hierboven gaat in meerdere arresten, o.a. in RvV 10 maart 2021, nr. 250 751:

“Zoals verzoekers terecht aanvoeren, steunt de eerste bestreden beslissing op het determinerende motief dat het vrij verkeer van de referentiepersoon niet wordt belemmerd door de bestreden beslissing.

[...]

Uit artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

[...]

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

[...]

De doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

[...]

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37).

[...]

De artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moeten dus tot doel hebben te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT, nrs. 86 en 90).

In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie "te begeleiden naar" het gastland waar deze burger van het primair verblijfsrecht, dat verbonden is aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term "begeleiden" slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

[...]

Het Hof heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst "op het ogenblik" dat de derdelander verzoekt om "zich bij de burger van de Unie te voegen" te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie "te voegen" in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet. Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst "te begeleiden" naar het gastland, doch zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst "te vervoegen" in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is 'begeleiden'), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is 'vervoegen'). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus "nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie" aan te tonen en dit omwille van "bijzondere feitelijke omstandigheden", zoals onder meer "financiële afhankelijkheid" of "het behoren tot het huishouden". Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd.

[...]

Verweerder stelt vast dat de referentiepersoon sinds 24 juli 2012 in België verblijft en er geen sprake is van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer. De verwerende partij gaat er hiermee echter aan voorbij dat, zoals hoger uiteengezet, de situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen. Derhalve kon de verwerende partij niet louter op grond van dit element en zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten

aantonen, de aanvraag weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.”

Alsook in het reeds tussengekomen arrest in dit dossier (RvV 12 september 2023, nr. 294 090), waarin quasi dezelfde bewoordingen worden overgenomen!

8.

Wat het ‘ten laste’ zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

In diezelfde voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen die hieronder zullen worden besproken, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogend is in het land van herkomst.

9.

Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft het 'ten laste' zijn benadrukt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De vereiste van het 'ten laste zijn' houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag (RvV 25 november 2020, nr. 244 772, dat naar analogie kan toegepast worden op huidige casus).

10.

Wat de bewijsstukken in deze betreft, legde verzoekster de hierna volgende bewijsstukken neer, die aantonen dat zij op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging en haar inschrijving in België, ten laste was van de referentiepersoon omdat zij onvoldoende kon voorzien in haar eigen basisbehoeften in het land van herkomst.

Er werden maar liefst 11 geldverzendingen overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster in de periode van een jaar onmiddellijk voorafgaand aan de komst naar België en de (eerste) aanvraag gezinshereniging.

(stuk 3)

Verwerende partij betwist deze financiële steun an sich niet! Dit blijkt uit de bewoordingen in de bestreden beslissing:

“Er werden weliswaar bedragen overgemaakt aan betrokkene, echter zonder bewijs van behoefte in het land van herkomst of origine (cf. gebrek aan bewijs van geen inkomsten aldaar) kan niet zonder meer worden afgeleid welke bestemming die geldsommen hadden. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.”

De financiële steun op zich wordt dus aanvaard; het zijn de bewijzen van onvermogen – en daardoor de behoefte – die niet worden (zie infra).

Feit is alleszins dat er 11 bewijzen van geldverzendingen voorliggen: in een periode van ongeveer een jaar voor de komst naar België werd verzoekster quasi maandelijks financieel gesteund door de referentiepersoon in het land van herkomst, waarbij het telkens gaat om aanzienlijke bedragen per keer (ongeveer 210 euro per keer. Het valt daarbij op dat deze bedragen zeer consequent werden overgemaakt, hetgeen dus gezien kan worden als een vorm van inkomen dat verzoeker kreeg om in haar levensonderhoud te voorzien.

11.

Verzoekster heeft daarnaast wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat zij in het land van herkomst onvoldoende inkomsten en middelen had. Zo legt zij de volgende stukken voor:

- Attestation de non-imposition dd. 29.03.2024, waaruit blijkt dat verzoekster niet onderworpen is aan woningtaks en dus geen eigen woning bezit. (stuk 4)

Verwerende partij aanvaardt dit niet omdat het werd opgemaakt op een datum dat verzoekster het herkomstland reeds had verlaten. Zelfs indien deze redenering zou kunnen worden gevolgd, quod non, lijkt verwerende partij totaal te negeren dat verzoekster meer dan één attest van onvermogen heeft voorgelegd, zoals hieronder blijkt. Zo worden er genoeg attesten voorgelegd van de periode daarvoor (2022) waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten heeft en niet belastingplichtig is (bij gebrek dus aan voldoende inkomsten en/of eigendommen). Deze worden evenwel niet besproken door verwerende partij!

Verder wordt er ook aangehaald dat het attest niet aanvaard kan worden omdat het enkel betrekking heeft op Nador en dus niet op de andere delen in Marokko.

In dit opzicht verwijst verzoekster naar rechtspraak van Uw Raad, waarin hier zeer duidelijk over wordt geoordeeld, zoals verwerende partij wellicht wel weet.

Zie bv. RvV 18 januari 2022, nr. 266 907:

“De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige.”

Of ook bv. RvV 7 juni 2022, nr. 273 725:

“Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in 2018, 2019, 2020, 2021 geen belastbaar inkomen genoot. In zoverre de verwerende partij aanstipt dat de documenten uitgaan van de lokale autoriteiten van Imzouren, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij steeds heeft aangegeven in Imzourem te hebben gewoond. Het kan de verzoekende partij dan ook niet ten kwade worden geduid om zich tot de officiële lokale autoriteiten van Imzourem te hebben gewend. Bovendien gaan al deze attesten uit van officiële Marokkaanse instanties en in tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden, zijn niet alle attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer. Er kan worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt.”

- *Attestation du revenu dd. 27.03.2024, waaruit blijkt dat verzoekster geen enkele bron van inkomsten genoot in 2023/2024. (stuk 5)*

Ook dit attest wordt niet aanvaard omdat het betrekking zou hebben op een periode waarin verzoekster Marokko reeds had verlaten. Alweer lijkt verwerende partij te vergeten dat verzoekster tevens attesten heeft voorgelegd die betrekking hebben op de jaren ervoor, doch deze worden niet besproken.

Het zijn enkel deze 2 attesten (stukken 4-5) die verwerende partij bespreekt in de bestreden beslissing!

Nochtans werden alle attesten wel degelijk tijdig overgemaakt aan het stadsbestuur Mechelen! (stukken 6-7)

Even ter verduidelijking: uit de mails van de raadsman van verzoekster aan het Stadsbestuur Mechelen blijkt zeer duidelijk het overmaken van de volgende attesten betreffende het onvermogen van verzoekster in Marokko:

- *RA_0058337: Scan_20240403_105156 1).pdf – dit betreft een document van 6 pagina's, bestaande uit de 2 attesten die wél werden besproken door verwerende partij (stukken 4 en 5), alsook uit een niet-besproken attestation de non remariage, waaruit blijkt dat verzoekster – na het overlijden van haar echtgenoot – niet opnieuw gehuwd is en dus alleenstaande is. (stuk 12). (stuk 8)*

- *HB_0001314: attest van niet onderworpen aan TH-TSC – dit betreft een attest waaruit blijkt dat verzoekster niet onderworpen is aan woontaks of inkomstenbelasting uit onroerende goederen (bij gebreke aan het bezit van onroerende goederen) in het jaar 2022 en dus vóór de komst naar België (stuk 13)! (stuk 9)*

- *HB_0001315: attest van inkomsten – dit betreft een attest waaruit blijkt dat verzoekster geen enkele vorm van inkomsten genoot in het jaar 2002 en dus toen zij nog in Marokko verbleef (stuk 14)! (stuk 10)*

- *HB_0001320: administratieve attest van familie ten laste – dit betreft een attest waarin op officiële wijze verklaard wordt dat verzoekster inderdaad ten laste wordt genomen door haar broer; het dateert van 2022 (stuk 15). (stuk 11)*

Al deze attesten van onvermogen, betrekking hebbende op de periode dat verzoekster nog in haar land van herkomst verbleef (2022), werden gewoonweg NIET besproken door verwerende partij, hetgeen een manifeste schending vormt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

12.

Het is duidelijk dat verzoekster in het mate van het mogelijke heeft aangetoond dat zij op alle vlakken onvermogen was in het land van herkomst, reden waarom zij financieel gesteund werd door de referentpersoon, in de periode voorafgaand aan de komst naar België en dus 'in het verleden': op alle vlakken bewijst zij haar onvermogenheid (geen inkomsten, geen goederen, geen eigendommen, geen belastingen, ...).

Het kan niet dat verwerende partij ál deze attesten stuk voor stuk afwijst (voor zover ze al besproken worden)!

Welke bewijzen dient verzoekster dan wél voor te leggen? Het betreffen officiële attesten vanwege officiële (lokale) autoriteiten. Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen (hetgeen niet wordt betwist), waarbij zij zelf onvermogen was en daarom financieel afhankelijk.

Uw Raad oordeelde reeds in deze zin; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907, eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Of ook (RvV 7 juni 2022, nr. 273 725):

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene.

Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

In casu blijkt dat de verzoekende partij over een aanzienlijke periode op maandelijks basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die gelet op de levenskost in Marokko ruimschoots volstaan om te overleven. De verzoekende partij dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen ook echt noodzakelijk zijn om in haar basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet zij haar onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De verwerende partij mag dus wel verwachten dat de verzoekende partij dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, § 40).”

Of nog eenzelfde motivering in RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 en zeer recent in RvV 24 september 2024, nr. 313 406.

13.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendings tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken (maandelijkse basis) gedurende een ruime periode geld overgemaakt aan verzoekster, dewelke zij nodig had om te kunnen voorzien in haar basisbehoeften gelet op haar aangetoonde onvermogenheid in Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

14.

Bovendien verwijst verzoekster wat het 'ten laste' zijn betreft, naar hetgeen hierboven al werd uiteen gezet, meer bepaald onder punt 8; hetgeen trouwens wordt bevestigd in het reeds tussengekomen vernietigingsarrest in deze zaak!

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldverzendings en onvermogen, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogend is in het land van herkomst.

15.

Tot slot toonde verzoekster ook aan dat de referentiepersoon in de mogelijkheid is om haar ten laste te nemen, aan de hand van de volgende stukken:

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon (stukken 16, 17, 18)
- Attest OCMW dd. 12.06.2024 met betrekking tot 'geen financiële steun' (stuk 19)

Dit aspect wordt niet betwist.

16.

Verwerende partij heeft aldus het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dat laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

17.

Wat betreft het argument van verwerende partij dat er in casu geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon, wenst verzoekster – bij wijze van herhaling – te verwijzen naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet, meer bepaald onder de punten 5, 6 en 7.

Door hier opnieuw melding van te maken, voegt verwerende partij evenwel een bijkomende voorwaarde toe aan de wet.

Verzoekster herhaalt ten overvloede dat dit standpunt reeds werd bevestigd in het reeds tussengekomen vernietigingsarrest van Uw Raad dd. 12.09.2023!

Daaropvolgend wens verzoeker tot slot nog te wijzen op recente rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit volgt dat lidstaten niet mogen eisen dat de band tussen de verzoeker en de referentiepersoon zodanig is dat de Unieburger zijn vrijheid van verkeer niet zou uitoefenen, als het ander familielid hem niet zou kunnen begeleiden of vervoegen in het gastland (HvJ 15 september 2022, nr. C-22/21 + Conclusie van advocaat-generaal G. Pitruzzella van 10 maart 2022).

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.4 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder “*middele*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Waar verzoekster de schending van “*het Unierecht*” aanvoert, stelt de Raad vast dat ze nalaat concrete bepalingen aan te duiden die ze geschonden acht. Evenmin zet ze uiteen hoe die concreet geschonden werden. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bijlage 20 is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar (oud) artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat er enerzijds geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon gezien deze al geruime tijd zijn recht op vrij verkeer in de Unie uitoefent zonder de nabijheid van verzoekster en anderzijds dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of aldaar reeds deel uitmaakte van diens gezin. Het onvermogen van verzoekster in haar land van herkomst, Marokko, werd onvoldoende aangetoond. Hierbij wordt concreet gemotiveerd over de door verzoekster overgemaakte stukken.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster diende op 15 april 2024 een gezinsherenigingsaanvraag in met toepassing van (oud) artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling werd intussen vervangen door artikel 47/2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 2°, moeten bewijzen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, met name dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “*dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen*” of “*dat zij deel uitmaken van zijn gezin*”, zijn onderling verbonden en moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg wordt met “*zijn gezin*” bedoeld het gezin van “*de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen*”. Uit artikel 47/2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “*in het land van herkomst*” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/2 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “*ander familielid*” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen; ofwel;
- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

Hoewel de bewoordingen “*in het land van herkomst ten laste zijn van [...] dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin*” in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn, vormt dit artikel onbetwistbaar een omzetting van artikel 3, tweede lid, onder a), van deze richtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad neemt er akte van dat verzoekster voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ met verwijzing naar de voorbereidende werken, de interpretatie uiteenzet die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24).

In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43).

In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat ze zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a., dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe gehouden is alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Verder blijkt uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie dat de situatie van afhankelijkheid dient te bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de Unieburger te wiens laste hij is. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (cf. HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punten 33 en 38; HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket, punten 37 en 43; HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden, punten 20-23 en 30).

Verder is het wettig en gerechtvaardigd om de vereiste van het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon af te toetsen aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet evenwel gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaatsgevonden.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat niet afdoende is aangetoond dat verzoekster reeds in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. Verzoekster is het oneens met deze beoordeling. Volgens haar werd er onvoldoende rekening gehouden met de financiële afhankelijkheidsband die reeds bestond in Marokko. Verzoekster meent dat ze wel degelijk heeft aangetoond dat ze materieel werd ondersteund door de referentiepersoon omdat ze zelf niet in haar eigen basisbehoeften kon voorzien. Ze verwijst naar de elf geldverzendingsbewijzen die ze bij haar aanvraag heeft gevoegd; naar het Marokkaanse attest van 29 maart 2024 waaruit moet blijken dat ze geen eigen woning bezit en naar het Marokkaans attest van 27 maart 2024 waaruit blijkt dat ze in 2023-2024 geen enkele bron van inkomsten heeft genoten.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Attestation de Non-Imposition (N° (...)) dd. 29.03.2024 verklarende dat de betrokkene niet onderhevig is aan belastingen onroerende voorheffing, noch gemeenschapsbelastingen in de stad Nador. Dit attest spreekt louter over de gegevens in de stad Nador. Het zegt niets over de andere delen in Marokko. Bovendien dateert dit attest van na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst en heeft bijgevolg betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.*

- *Attestation du revenu N°(...) dd. 27.03.2024 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen belastingplichtige inkomsten ten opzichte van de algemene belastingdienst heeft voor het jaar 2023/2024. Dit document werd opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef. Het attest is dan ook niet meer relevant. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*

- *Verzendbewijzen van geld via 'Ria' vanwege de referentiepersoon aan betrokkene: er werden weliswaar bedragen overgemaakt aan betrokkene, echter zonder een bewijs van behoefte in het land van herkomst of origine (cf. gebrek aan bewijs van geen inkomsten aldaar) kan niet zonder meer worden afgeleid welke bestemming die geldsommen hadden. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen in Marokko, werd dit onvoldoende aangetoond. De verzendbewijzen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. (zie supra)”

Verweerder kan worden bijgetreden waar hij vaststelt dat het “*attestation de non-imposition*” van 29 maart 2024 enkel betrekking heeft op de stad Nador. Uit dit attest kan hoogstens worden vastgesteld dat verzoekster geen onroerend goed bezit in de stad Nador, doch dit attest zegt niets over andere delen in Marokko. Verzoekster slaagt er niet in dit motief te ontkrachten. Ook moet verweerder worden gevolgd waar hij opmerkt dat het “*attestation de revenu*” van 27 maart 2024 niet kan worden aangenomen als bewijs van onvermogen omdat uit dit attest louter blijkt dat verzoekster in het jaar 2023-2024 geen belastingplichtige inkomsten heeft verworven, doch verzoekster verbleef op dat moment reeds in België. Het is dan ook enigszins vanzelfsprekend dat verzoekster op dat moment geen inkomsten meer verwierf in Marokko. Ook dit motief wordt niet ontkracht door verzoekster. Bij gebrek aan duidelijke bewijzen die het onvermogen van verzoekster in haar land van herkomst aantonen, kunnen de geldverzendingsbewijzen die ze heeft voorgelegd evenmin worden aanvaard als bewijs van het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon. Verweerder motiveert op goede gronden dat niet kan worden vastgesteld dat verzoekster werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.

Daar waar verzoekster meent dat de door haar voorgelegde stukken, al dan niet samengenomen met de oudere bewijsstukken die zich reeds in het administratief dossier bevinden, een sluitend bewijs vormen van het feit dat zij onvermogen was in haar land van herkomst en ten laste was van de referentiepersoon, geeft zij louter aan het oneens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, doch toont zij niet in concreto aan dat verweerder deze stukken niet op afdoende wijze heeft onderzocht of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Voor zover verzoekster, door te verwijzen naar de documenten die zij bij haar aanvraag heeft gevoegd, de Raad uitnodigt tot een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen en dat hij in het raam hiervan niet bevoegd is over te gaan tot een opportuïteitsonderzoek of zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Verder hekelt verzoekster dat verweerder niet alle door haar voorgelegde bewijsdocumenten in zijn beoordeling heeft betrokken. Ze verwijst naar twee e-mails die op respectievelijk 11 en 12 juli 2024 door haar raadsman aan de stad Mechelen zijn verstuurd en waarin onder meer de volgende bewijsdocumenten aangaande haar onvermogen in Marokko worden aangebracht:

- Een “*administratieve attest van familie ten laste*” van 18 juli 2022;
- Een “*attestation du revenu*” nr. 15543/2022 van 19 juli 2022;
- Een “*attestation de non remariage*” van 25 maart 2024;
- Een “*attestation de non-imposition a la TH-TSC*” van 19 juli 2022;
- Verschillende geldverzendingsbewijzen voor de periode september 2021 – januari 2022 en voor oktober 2022.

Verzoekster betoogt dat deze attesten betrekking hebben op de periode dat ze nog in haar land van herkomst verbleef, namelijk in 2022. Ze worden in de bestreden beslissing niet besproken, hetgeen volgens verzoekster een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vormt.

Zoals verweerder uiteenzet in zijn nota met opmerkingen, heeft verzoekster deze documenten reeds voorgelegd in het kader van haar aanvraag gezinshereniging van 14 november 2022, die op 12 maart 2024 definitief werd geweigerd. In de weigeringsbeslissing van 12 maart 2024 werd omtrent de bovenvermelde attesten en geldverzendingsbewijzen reeds het volgende gemotiveerd:

“Certificat administratif de charge de famille’ dd. 18.07.2022 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene ten laste wordt genomen door de referentiepersoon. Echter blijkt uit dit attest geenszins op basis van welke concrete (lees: objectieve en verifieerbare) gegevens de lokale Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoeker ten laste werd of wordt genomen door de referentiepersoon. De inhoud van dit attest wordt niet gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens in het administratief dossier.

- Attestation de Non-Imposition a la TH-TSC N° 15543/2022 dd. 19.07.2022 verklarende dat de betrokkene niet onderhevig is aan belastingen onroerende voorheffing, noch gemeenschapsbelastingen op het grondgebied Marokko. Het attest vermeldt expliciet dat het werd opgesteld op verklaring op erewoord van de betrokkene.

- Attestation du revenu N° 15543/2022 dd. 19.07.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen enkele vorm van inkomsten had voor het jaar 2022. Dit attest spreekt enkel voor het jaar 2022 en zegt verder niets over voorgaande jaren waarin betrokkene over eventuele inkomsten kon beschikken in het land van herkomst of origine. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat betrokkene in 2022 geen belastingplichtige inkomsten zou gehad hebben tegenover de algemene belastingdienst, niet uitsluit dat betrokkene weldegelijk inkomsten had, zij het dan van een nietbelastingplichtige aard. Het is niet omdat men geen belastingen dient te betalen, dan men geheel onvermogen is wat betreft financiële middelen.

- Attest OCMW Mechelen dd. 01.12.2022 waaruit blijkt dat zowel de referentiepersoon en betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.

- Loonfiches op naam van referentiepersoon

- Verzendbewijzen van geld via 'Ria' vanwege de referentiepersoon aan betrokkene op 03.03.2022 (200 EUR), 02.04.2022 (200 EUR), 04.05.2022 (200 EUR), 01.06.2022 (200 EUR), 02.07.2022 (200 EUR) en 04.08.2022 (200 EUR). Er worden weliswaar gedurende 6 maanden telkens 200,00 EUR overgemaakt aan betrokkene, echter zonder een bewijs van behoeftigheid in het land van herkomst of origine (cf. gebrek aan bewijs van geen inkomsten aldaar) kan niet zonder meer worden afgeleid welke bestemming die geldsommen hadden Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.”

Al de voormelde stukken die volgens verzoekster aantonen dat ze van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, lagen reeds voor bij de eerdere verblijfsaanvraag en werden in de eerdere weigeringsbeslissing reeds besproken en weerlegd. Het volstaat dan ook te verwijzen naar deze eerdere weigeringsbeslissing. Verzoekster kan niet redelijkerwijze verwachten dat verweerder een andere beoordeling maakt van de reeds voorgelegde stukken, waarbij verzoekster trouwens niet in beroep ging tegen de eerdere weigeringsbeslissing van 12 maart 2024. Verzoekster toont geenszins aan dat een door haar voorgelegd stuk of gegeven ten onrechte nooit in enige beoordeling is betrokken of is onderzocht. Verzoekster zet niet uiteen welk belang ze erbij heeft dat verweerder zijn beoordeling omtrent de bovenvermelde documenten uit de weigeringsbeslissing van 12 maart 2024 – die blijkens het administratief dossier correct ter kennis is gebracht van verzoekster en er aldus van mag worden uitgegaan dat ze reeds kennis heeft genomen van de weigeringsmotieven van deze beslissing – in de huidige bestreden beslissing opnieuw herneemt.

Er kan worden besloten dat verzoekster er niet in slaagt het motief van de bestreden beslissing dat onvoldoende is aangetoond dat ze in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of aldaar deel uitmaakte van diens gezin, te weerleggen. Dit motief volstaat reeds om de weigeringsbeslissing te schragen. Verzoeksters kritiek met betrekking tot de overige motieven van de bestreden beslissing, zoals het gebrek aan een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, kan niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing.

Een schending van artikel 47/2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet of van de aangevoerde algemene beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.5 In een derde middel, gericht tegen de bevelscomponent, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar derde middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*

- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster en haar samenwoont met de referentiepersoon. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoekster toonde enerzijds nochtans aan dat zij al ten laste was in het verleden van de referentiepersoon; dat zij er inmiddels een gezin mee vormt in België; én dat zij in Marokko onvermogen is. Zij heeft er geen partner, geen familie, ... Haar ouders zijn Belg. Zij heeft er niemand meer! Bij terugkeer zou zij dus gedwongen worden om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid en eenzaamheid.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster enerzijds gescheiden dient te leven van de referentiepersoon en anderzijds haar privé belangen alhier zou moeten achterlaten en terugkeren naar een situatie waar zij niets of niemand heeft, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar familieleven én privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Ook dit standpunt werd reeds bevestigd in het tussengekomen vernietigingsarrest!

Het middel is dan ook gegrond.”

2.6 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 51 van het Handvest en van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk aangezien ze niet aantoon op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

In casu heeft verweerder aan verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. De Raad stelt vast dat de bevelscomponent zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat haar legaal verblijf in België intussen is verstreken. Verzoekster betwist dit niet. Daarnaast motiveert verweerder ook waarom de elementen vernoemd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet in de weg staan aan het nemen van de bestreden beslissing. Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet is gemotiveerd rekening houdende met de voorgelegde stukken en dat deze geen motieven bevat waarom de beslissing tot weigering van verblijf gepaard moet gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten. Ze wijst op haar familiale situatie en de samenwoning met haar broer, de Spaanse referentiepersoon. Volgens verzoekster heeft verweerder onterecht geen rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ze voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet mag worden genomen. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van een bijzondere afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België of van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene.”

Verzoekster toont niet aan met welke informatie of stukken uit het administratief dossier verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden bij het maken van zijn beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling kan dan ook niet worden aangenomen.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin

van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoekster moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar Spaanse broer aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen inroepen.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.”* (§32).

Artikel 47/2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als ‘andere familieleden van een burger van de Unie’: *“de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekster in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van het tweede middel is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen. De conclusie dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en de referentiepersoon wordt nog verder onderbouwd waar verweerder motiveert dat verzoekster een volwassen persoon is die geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon en waarvan mag worden verwacht dat ze ook een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster daartoe niet in staat zou zijn. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen. Ze brengt geen concrete elementen aan die deze motivering kunnen weerleggen.

Het derde middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN